

Jesu Fødder, hvilket ikke er at forstaa bogstaveligt, da de sikkert begge sad paa Gulvet efter osterlandsk Skik. Nej, det betyder blot, at hun var Jesu Lærling. Der sidder nu de to Mennesker sammen som et Par Kammerater. Den ene med et uendelig dybt Livsindhold, givende, den anden modtagende. Da de saa bliver forstyrret af Husmoderen, der har travlt med at traktere af al sin Evne, bebrejder Jesus hende mildt, at hun ikke har forstaaet at lade denne stundesløse Travlhed fare og sat sig i det samme Forhold til ham som Maria. Lukas 10³⁸.

Et andet endnu mærkeligere Livsbillede er hans Samtale med den samaritanske Kvinde, et simpelt, uvidende Bondefruentimmer, der har levet et saa let Liv, at hun efter fem Gange at have været gift nu lever ugift med en Mand. Man skulde ikke mene, at her var Evne til at modtage. Og dog har Jesus Tro paa, at der findes Dybde i hendes Aand. Han sætter sig hen til hende, og efter at have bedt hende om en Drik Vand, begynder han en af de dybeste Samtaler, der er ført mellem to Mennesker. Joh. 4⁷. Han siger hende først, at kendte hun noget til, hvad Gud har at give Mennesker, og hvem han var. da vilde han kunne give hende friskt rindende Vand, som vilde blive en Kilde i hende, der vældede frem til evigt Liv. Først forstaaer hun ham slet ikke, men da hun begynder at fatte, at han har noget vidunderligt at give hende, vaagner de dybeste Længsler i hendes Sjæl, og hun spørger om, hvorledes man dog skal finde den rette Maade at tilbede Gud paa. Saa taler han saa dybt til hende, som var hun en af Tidens dybeste Aander, taler om Gud som Aand, der vil tilbedes i Aand og Sandhed og selv søger efter saadanne Mennesker, der kan tilbede ham saa; og tilsidst siger han hende, at han er den Kristus, om hvem hun har hørt, at han vil bringe Menneskelægten Løsningen af de dybeste Livsspørgsmaal.

Dette, at Jesus behandlede Kvinderne med en saadan Agtelse, ja Kammeratlighed, drog dem til ham. De følte sig saa trygge, saa menneskeligt hjemme hos ham; de følte slet ikke deres Køn. De var vant til at blive behandlet, ikke som Mennesker, men udelukkende efter deres Køn — en Tid at være Genstand for Mandens heftige Attraa, blive beundret, næsten tilbødt, og naar den Ild var slukket, da som langt ringere Væsener, om hvem der kunde disputeres, om de overhovedet havde en Sjæl. Mishagede de Manden, kunde de forskydes, retsløse som de var, blot mod at faa igen det Gods, de mulig havde medbragt ved Indgaaelsen af Ægteskabet. Naar Jesus talte saa alvorlige Ord mod Skilsmisse Math. 19, da var det ikke for at give en Lov, der forbyder al Skilsmisse, men for at hævde, at Kvinden har samme Ret som Manden i Ægteskabet.

Derfor søgte han ogsaa at værge dem som Genstand for Mandens Attraa; alle kender vi hans Ord i Math. 5²⁸: „Hvo. som ser paa en Kvinde saa at han attraar hende, har allerede bedrevet Hor med

hende“. Han forlanger, at Manden skal se paa Kvinden og omgaas hende uden Attraa, omgaas hende ikke efter hendes Køn, men efter hendes Menneskeværdighed. Det kønslige skal være tilbage-trængt, og det almen menneskelige være det herskende i Omgangen mellem Mand og Kvinde, før omgaas vi aldrig hinanden, som det bør sig, før kommer Kvinden aldrig til sin Ret. Dette er og bliver det store Spørgsmaal, naar Talen skal være om Kvindernes Ret. Alle Spørgsmaal om Kvinders Valgret og retslige Ligestilling med Manden er underordnet i Sammenligning med dette store Spørgsmaal: kan vi dog ikke naa at omgaas hinanden som Mennesker uden Hensyn til Køn?

Kønnet skal naturligvis ikke ønskes udsløttet, da det er en Naturens Herlighed og Helligdom; men det skal blive, hvor det hører hjemme; paa sin naturlige, rette underordnede Plads. Men nu har det erotiske i Aarhundreder skyllet over alle Bredder, og enhver Oversvømmelse volder Ulykker. Meget af Nutidens Litteratur forherliger det, som var det det alt bestemmende, det alt beherskende i Forholdet mellem Mand og Kvinde, og derfor bliver den Litteratur saa væmmelig usand og saa ødelæggende. Naar det kønslige bliver paa sin rette Plads, saa det er et Led i den dybe, agtelsesfulde Kærlighed mellem Mand og Kvinde, da er det den hellige Kilde hvorfra udspringer Liv. Og er den ikke hellig og ren i sig selv, saa er der intet helligt. Men udenfor dette Forhold, er det kun Synd og Ødelæggelse. Det er især Manden, der her har gjort blodig Uret mod Kvinden. Endnu kræver de fleste Mænd Straffrihed for sig i denne Henseende. Hvorledes Jesus stiller sig her, kan vi begribe og har tilmed en Begivenhed, der klart viser det, Joh. 8¹.

Nogle Mænd kommer til ham med en Kone, som er grebet i Hoer. Han undser sig for deres Raahed, bukker sig ned og skriver i Sandet, for ikke at se paa de væmmelige Mandfolk. Da de vover at trænge ind paa ham for at faa en Dom over Konen, siger han blot: „Lad den, der er ren blandt Eder kaste den første Sten paa hende“, og bukker sig atter ned. Saa forsvinder de.

Lige Ret for Mand og Kvinde, samme Dom eller samme Barmhjertighed i dette Forhold. Bjørnstjerne Bjørnson har fremstillet dette i sit Drama: „En Handske“.

Jeg kan naturligvis ikke besvare, hvorledes vi skal naa til dette naturlige, ægte menneskelige Forhold imellem Mand og Kvinde, saa vi kan omgaas hinanden som Mennesker, og det kønslige komme til sin naturlige Ret paa sin underordnede Plads. Men vi maa søge tilbage dertil for Menneskehedens Livslykkes Skyld. Ikke ydre Anordninger, men kun det at blive besjælet af den rette Aand, kan gøre det. Men ydre Anordninger kan hjælpe til at jævne Vejen dertil. Lad de to Køn faa samme Undervisning og fælles Undervisning, saa de lærer at omgaas hinanden